

PETER MAY

VÝJIMEČNÍ LIDÉ

AKTA ENZO I

HOST

OD AUTORA
BESTSELLEROVÉ TRILOGIE
Z OSTROVA LEWIS

HOST

PETER MAY
Výjimeční lidé

PETER MAY

VÝJIMEČNÍ LIDÉ

AKTA ENZO I

BRNO 2015

Peter May

EXTRAORDINARY PEOPLE

Copyright © Peter May, 2006

Translation © Linda Kaprová, 2015

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2015

ISBN 978-80-7491-916-9 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-917-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-918-3 (Formát MobiPocket)

Ariane a Gilbertovi

*Obyčejní musí pěkně poslouchat,
právě proto, že jsou obyčejní.
Výjimeční však mají právo páchat
jakékoliv zločiny a jakkoliv
přestupovat zákony, zase v podstatě
proto, že jsou výjimeční.*

**F. M. DOSTOJEVSKIJ,
ZLOČIN A TREST**

Srpen 1996

Stojí na dlažbě dvora. Zdi s opěrnými pilíři mu vracejí syčivou ozvěnu jeho dechu, sípavého, chraptivého, plného děsu a jistoty, že ho čeká smrt.

Zná v tomhle ambitu se dvěma kostnicemi každé okno. Barvy uvězněné ve skle s emailem. „Le miracle des Billettes“, „Eliášova oběť“, „Kristus ve vinném lisu“. Milované výjevy navždy ztracené v temnotách.

Na lesklých dlažebních kamenech ohlazených kroky svatých mužů se odráží svit měsíce. Podrážky jeho bot podkluzují a klapou chodbou mezi pilíři a srdce mu svírá pařát zoufalství. Do tmy se odkutálí zelený odpadkový koš a jeho rozkládající se obsah se rozsype po dvoře. Dveře před ním jsou pootevřené a chodbu za nimi zalévá přízračné světlo měsíce, které sem oblouky pískovaného skla šikmo proniká mezi věží a apsidou. Uvidí tabulku a červenou šipku — Vitraux du cloître — a vydá se opačným směrem kolem sakristie.

Dveře kostela jsou otevřené. Nesmírné zářící ticho ho téměř pohltí. Všude kolem něj se vzhůru tyčí vitráže, jejichž barvy zčernaly mrtvolným světlem měsíce těsně před úplňkem. S každým bolestným výdechem plní ten nesmírný klenutý prostor svou panikou.

Socha Panny Marie s Jezulátkem v náručí ho netečně sleduje, hluchá k modlitbám, kterými se k ní tolik let tak zbožně obracel. Přílehlá kaple byla věnována nástěnkám s rozvěšenými letáky, které si už nikdy nepřečte.

V zádech slyší kroky a chrčení dechu v cizích plicích. Prchá severní křížovou chodbou kolem kaple svatého Pavla, kaple svatého Josefa a Duší v očistci. V čele kostela se k soše Kristova vzkříšení se dvěma anděly po boku vypíná lesklé sloupové devadesáti postříbřených varhanních píšťal. Chtěl by křičet, pomozte mi! Ale ví, že nemohou.

Zamíří pod jediné dochované lektorium v celé Paříži. Nahoře v temnotě se ztrácejí filigránské kamenné kružby a točitá schodiště ovíjející se kolem štíhlých sloupů. Zastaví se pod Kristem na kříži, kalvárií převezenu z kaple patřící École polytechnique jako náhrada za předchůdce, který padl za oběť Francouzské revoluci. Kolikrát už před tím oltářem poklekal a přijímal Jeho tělo a pil Jeho krev.

Tady se zastaví a ještě jednou, naposledy, poklekne. Kroky jsou už téměř u něho. Povstane, otočí se a poslední věc, kterou spatří, než se rudá změní v čern, je nápis na opačném konci chrámové lodi, který mu přikazuje: *TICHO*.

I.

Červenec 2006

Rue des Deux-Ponts protíná střed Île Saint-Louis od pont Marie klenoucího se přes Seinu na severu až k pont de la Tournelle na jihu. Ostrov není širší než dvě stě metrů a spolu s Île de la Cité po boku leží v samotném srdci Paříže.

Enzo se divil, jak si dcera může dovolit bydlení v téhle lokalitě, kde se cena za čtyři metry čtvereční dokáže vyšplhat až na tři sta tisíc euro. Ale Simon mu vysvětlil, že bydlí v maličké podkrovní garsonce v šestém patře činžáku a že jí na nájemné přispívá zaměstnavatel.

Pozdě k ránu předchozího dne ještě doma v Cahors Enzo pochyboval o tom, jestli je rozumné, aby se s ní pokoušel setkat. Do Paříže však musel tak jako tak. Pitomá sázka! S rozhodnutím mu nakonec pomohla Sophie.

Bylo horko a panovalo vlhké dusno. Kdesi za záplavou středověkých střech s červenými taškami odbila druhá. Hluboké a zvučně vyzvánění prochvívající celými staletími. Historie staré *quartier* tohoto starobylého města na jihovýchodě Francie sahala až do období starověkého Říma a Enzovi ve chvílích osamění připadalo, že je tu na dosah počátku lidských dějin. Seděl ve sklopeném křesle u otevřeného okna s kytarou položenou na hrudi, díval se do stropu a přejížděl slidem po hmatníku. Struny tklivě naříkaly ozvěnou blues ne úplně

dávné minulosti. Kvůli zítřejší cestě do Paříže zmešká zahájení každoročního cahorského bluesového festivalu.

V předsíni zavržala podlahová prkna. „Tati?“

Otočil se a ve dveřích spatřil Sophii v noční košili. Musel zamrkat, aby zahlédl náhlé slzy. Někdy ho dokázalo zaskočit, jak moc ji má rád. „Měla bys být v posteli, Sophie.“

„Běž spát, tati. Je pozdě,“ řekla mírně. Když byli sami, vždycy s ním mluvila anglicky. V její angličtině zazníval podivně nepatřičný skotský přízvuk, jako nasládlá vůně whisky vznášející se ve vlahém vzduchu letní noci. Přešla k němu obývacím pokojem a usadila se na opěrku křesla. Cítil její teplo.

„Pojed' se mnou do Paříže.“

„Proč?“

„Abys poznala svou sestru.“

„Nemám sestru,“ odpověděla bez jakékoli zášti. Jen konstatovala skutečnost ze svého pohledu.

„Je to moje dcera, Sophie.“

„Nenávidím ji.“

„Jak ji můžeš nenávidět? Nikdy jste se neviděly.“

„Protože ona nenávidí tebe. Jak bych mohla mít ráda někoho, kdo tě nenávidí?“ Vzala mu kytaru a opřela ji o parapet. Pak se stulila do křesla vedle svého otce a položila mu hlavu na prsa. „Mám tě moc ráda, tati.“

Dům našel docela snadno. Číslo popisné 19 *bis* na západní straně ulice vedle zelinářství Le Marché des Îles. Neměl poňtí, jaký je vstupní kód. Mohl by zazvonit na *concierge*, ale co by jí asi vykládal? Že tady v horním patře bydlí jeho dcera? A kdyby ho tam domovnice zavedla, co by jí pak řekl, kdyby mu Kirsty třeba zabouchla dveře před nosem?

A tak si dal oběd v malé restauraci L'Îlot Vache na rohu rue Saint-Louis. Seděl sám u okna a pozoroval defilé tváří za ním. Mezi vysokými historickými stavbami, z nichž některé

se nakláněly v bizarních úhlech, se prodíraly sluneční paprsky. Zůstal sedět, dokud neodešli všichni hosté. Číšník netrpělivě stepoval opodál a čekal, až Enzo konečně zaplatí, aby už mohl jít domů z odpolední směny. Nakonec se dočkal. Enzo přešel ulici do baru Louis IX. Vybral si místo naproti dveřím a skoro dvě hodiny upíjel jedno pivo. Znovu kolem uplývaly cizí tváře. A čas. Slunce se sklonilo k pozdnímu odpoledni a paprsky dopadaly v ostřejším úhlu, ale ulicemi dál proudily davy turistů potících se v červencovém horku a osobní auta i taxíky vypouštěly své emise do chvějivého vzduchu dlouhého letního pařížského dne.

Vtom ji zahlédl. A navzdory hodinám čekání to stejně přišlo jako rána pěstí do břicha. Neviděl ji dvanáct let. Tehdy to byla křehká patnáctiletá dívka, která s ním odmítala promluvit. Přecházela rue des Deux-Ponts z východu na západ a v obou rukou nesla růžové igelitky s nákupem. Džíny jí končily vysoko nad kotníkem a byly posazené nízko na bocích. K nim si oblékla bílé tílko odhalující břicho. Taková byla poslední móda, i když jen málo dívek na ni mělo postavu. Kirsty k tomu málu patřila. Byla vysoká, jako její otec, měla rovná ramena a štíhlé dlouhé nohy. Otcí se podobala i dlouhými vlasy, ale na rozdíl od něj si je nesvázala do ohonu. Hustá kaštanová hříva po matce za ní v teplé bríze vlála jako prapor svobody.

Na stole zachřestilo pár mincí, které tu Enzo nechal za útratu, a pospíchal za ní ulicí. Dohonil ji v okamžiku, kdy zápasila s nákupními taškami, aby našla vstupní kód. „Ukaž, pomůžu ti,“ nabídl jí, když elektronický zámek zabzučel a ona strčila nohou do dveří.

Polekaně se otočila. Možná za to mohl nečekaný skotský přízvuk v srdci Paříže, nebo se jí ten cizí člověk snad zdál zvláště povědomý. Každopádně chvíli trvalo, než pochopila, kdo je. A to už jí vzal tašky z rukou a přidržel jí otevřené dveře. Obličej jí zčervenal zmatkem a rozpaky. Protlačila se

kolem něj do chodby vedoucí do vnitřního dvora. Čas, který k tomuto jednoduchému úkonu potřebovala, stačil, aby si vzpomněla na svůj hněv. „Co chceš?“ zasyčela tiše; snad se bála, že je někdo uslyší.

Zamířila ráznými kroky chodbou na titěrný dlážděný dvorek se spoustou stromků v květináčích a záplavou bujných zelených rostlin. Pospíchal za ní. Všude kolem nich se zdvihaly byty k maličkému čtverci modré pařížské oblohy, až z toho člověka jímalá závrať. Okna v přízemí byla zamřížovaná a u paty starého dřevěného schodiště vedly dveře do bytu domovnice. „Promluvit si, Kirsty, nic víc. Být chvíli s tebou.“

„Podívejme...“ odpověděla přiškrceným hlasem plným trpkosti. „Když jsem s tebou chtěla být já, nikdy to nešlo. Musel ses přece věnovat svojí nové rodině.“

„To není pravda, Kirsty. Býval bych s tebou trávil tolik času, kolik bys chtěla. Jen kdybys mi to dovolila.“

„To jistě!“ Otočila se k němu u paty schodiště, bledá jako stěna. „Samozřejmě. Je to *moje* chyba. Že mě to nenapadlo! To já můžu za to, že jsi nás opustil. Já můžu za to, že sis usmyslel, že odjedeš do Francie s nějakou jinou ženskou a založíš novou rodinu. Proč mi to jen nedošlo dřív? Všechny ty večery, kdy máma plakávala vedle v pokoji, dokud neusnula, a mně nedošlo, že za to můžu já. Všechny ty narozeniny a Vánoce, kdys s námi nebyl. Všechny ty chvíle v životě, kdy holka touží vědět, že se na ni táta dívá a je na ni pyšný. Školní koncerty. Sportovní den. Promoce. Proč jsem jenom nedokázala pochopit, že je to moje chyba? Vždyť ty jsi měl veledůležitý důvod být někde jinde, vid’?“ Emoce nakonec ten příval výčitek zadusily a Kirsty musela prudce popadnout dech. V jejích očích byla taková zášť, že se jí do nich Enzo málem ani nedokázal podívat. Ještě nikdy její hněv nezažil v plné síle. Byl v šoku. „Dej to sem!“ chňapla po nákupních taškách, které nesl, ale on s nimi uhnul.

„Kirsty, prosím tě. Neuplyne jediný den, kdy bych na tebe nemyslel, kdy bych nemyslel na to, jak jsem ti ublížil. Ani nevíš, jak je těžké něco takového vysvětlit dítěti. Ale pořád jsem tvůj otec a mám tě rád. Chci si jen promluvit. Vysvětlit ti, jak to bylo. Jak to bylo doopravdy.“

Chvíli ho mlčky probodávala pohledem a její zlost se proměnila v opovržení. „Nemám otce,“ prohlásila nakonec. „Můj otec zemřel před mnoha lety.“ Sklopila pohled k taškám, které ještě pořád držel on. „Tak dáš mi to?“ Ale ani mu nedala čas odpovědět. „Seru na to!“ řekla vzápětí. „Tak si je nech.“ Otočila se a utíkala nahoru po schodech. Nechala ho tam stát na dvorku s pocitem strašné ztráty. Připadal si jako hlupák.

Ani nevěděl, jak dlouho tam stál. Opatrně odložil tašky na první schod. Nemělo cenu, aby se s nimi za ní vydával. Pomalu se otočil a vrátil se zpátky na ulici.

II.

Seděl sám v restauraci Kong na střeše budovy Kenzo na rue du Pont-Neuf, než se konečně zjevil Simon. Podnik byl plně obsazený hosty, kteří sem přišli povečeřet a vychutnat si pařížské panorama. Enzo doufal, že by mohli na večeri zajít do obchodního domu Samaritaine. Byl odtamtud lepší výhled a mohl by tak v pohasínajícím světle pozorovat všechny důvěrně známé dominanty: Panthéon, Notre-Dame, Eiffelovu věž. Ale obchodní dům zkrachoval, a tak se musel spokojit s poněkud omezenějším výhledem na věže kostela Saint-Sulpice a na Vedettes du Pont-Neuf a s bezduchým žvaněním pařížské smetánky. Enzo se málokdy cítil tak sám. To, že všichni měli společnost, jeho osamělost jen prohlubovalo. Neměl na jídlo ani pomyšlení. Hlavního chodu se málem ani nedotkl a raději postupně zdolával objednanou láhev Pinot Noir.

Simon mávnutím naznačil číšníkovi, že může odejít, a odsunul si židli. Prohlásil, že už je po večeři, a nalil si skleničku Enzoova vína. Otočil se, upíjel z ní a zahleděl se na město. Snad uhodl odpověď na svou nevyřčenou otázku. Pak se otočil zpátky. „Proč se vždycky tváříš tak příšerně nešťastně, Enzo?“

Enzo se zazubil. „Možná proto, že jsem.“ Doprovodil to neznatelným francouzským pokrčením ramen, mimovolným gestem, které si za ta léta osvojil. „Kdy se vracíš do Londýna?“

„Zítřka.“ Zpřítomně se zadíval na Enza a povzdychl si. „Já nechápu, v čem je problém. Podívej se na sebe, Strako.“ Tuhle předvívkou si Enzo od svého kamaráda Simona vysloužil v začínající pubertě, když se mu v tmavých vlasech poprvé objevil bílý proužek. Už mu zůstala. „Žiješ si tu skvěle. Máš parádní byt v Cahors. Dceru, že by většina rodičů dala cokoli, aby takovou měla...“ Ještě než to dořekl, zmrzl mu nad tím přehmatem úsměv. „Do háje... Nezlob se, Enzo.“

Enzo se posmutněle usmál a zavrtěl hlavou. „Ty mizero,“ řekl mu na to. „Máš štěstí, že ty jsi nikdy dítě neměl. Aby ti vodilo domů kluky s příšerným účesem a s obličejem prošíkovaným nemístnými kusy železa.“

„Bertrand?“

„Je na Sophii moc starý.“

„Kolik mu je?“

„Šestadvacet.“

„A kolik je Sophii? Osmnáct?“

„Devatenáct.“

„Takže je o sedm let starší než ona. A tobě bylo kolik, když ses s Pascale usadil v Cahors? Třicet. A kolik bylo jí?“

„Třiadvacet,“ zavrčel Enzo. „Ale to bylo něco jiného.“

„Nebylo. Sedm let je sedm let.“

„Já jsem Pascale nepřemlouval, aby nechala školy. A myslím, že jsem jí dokázal nabídnout víc, než že budu celý život jako blbec tahat železo někde v posilovně.“

„Třeba co? Zárnou kariéru soudního patologa, která se ti nabízela?“

Enzo po něm šlehl nebezpečným pohledem. Založil si ruce na prsou a přehodil nohu přes nohu. Řečí těla se obrnil proti všemu, co nechtěl slyšet.

„Já tě nesoudím, Enzo,“ ozval se Simon. „Ale bylo jí jen třia dvacet. Proboha, byla ještě dítě. Bavit ses v poslední době s nějakou třia dvacetiletou holkou?“

„Zdaleka ne s tolika jako ty,“ odsekl Enzo. „Třia dvacet je nejspíš průměrný věk těch, co si v poslední době vodiš do postele.“

„Nejspíš jo. A abys věděl, tak sex je super, ale konverzace stojí za prd. Proč myslíš, že ani jeden z těch vztahů nepřežije pár týdnů?“

„Protože už jsi dědek. Utahají tě.“

Simon se vesele ušklíbl. „Na tom něco bude.“

Mlčky upíjeli víno a poslouchali živou konverzaci u okolních stolů.

Nakonec se Simon zeptal: „Tak co se teda stalo?“

Enzo se vyhnul jeho pohledu. „Odmítla se se mnou bavit.“

Když Enzo zvedl hlavu, hleděl Simon zahloubaně do své sklenice. Enzo si najednou uvědomil, jak jeho kamarád vypadá staře. Léta v něm viděl jen kluka, se kterým chodil do školy, hrál v kapele, dělil se o holky. Teď když Simon sklonil hlavu, protkávaly jeho kdysi černé vousy šediny, prořídilými vlasy prosvítala pleš a dopadající světlo mu pod očima vykreslovalo temné kruhy. Vypadal na svůj věk; muž na prahu padesátky. Simon přestal zírat do sklenice a raději dopil její obsah. „Myslel jsem, že se třeba něco změnilo.“

„Proč?“ Že Kírsty bydlí v Paříži, se dozvěděl právě od Simona.

„Její matka.“ Pokynul na číšníka a objednal si brandy. „Víš, že jsme byli vždycky v kontaktu.“

Enzo přikývl. Nikdy pořádně nevěděl proč. Všichni tři společně vyrůstali ve Skotsku, v jižní části Glasgow. S Lindou

původně chodil Simon, ale pak s ní kvůli svému odjezdu do Anglie za studiem práv téměř ztratil kontakt a vrátil se jen jednou — aby jim šel na svatbě za svědka.

„Linda měla dojem, že situace se mohla změnit. Kirsty už je přece velká. Má skoro hotový doktorát z překladatelství a tlumočnictví. A konkurz na roční stáž u nějaké firmy v Paříži nevyhraje jen tak někdo, kdo to nemá v hlavě pořádně srovnané.“

„Neměnilo se vůbec nic. Určitě ne z Kirstyiny strany.“

„Co říkala?“

„Poslala mě do prdele.“

Číšník donesl brandy a Simon se zamyšleně napil. „Co budeš dělat?“

„Můžu se sebrat a mazat zase pěkně domů.“

„Myslel jsem, že máte schůzku s Raffinem.“

„Nevím, jestli mi to stojí za to.“

Simon pochybovačně zdvihl jedno obočí. „Dva tisíce eur, Enzo. To si ze svého platu můžeš jen těžko dovolit.“

Enzo na něj vrhl vzteklý pohled. Právě Simon sehrál klíčovou úlohu v tom, že všechno nakonec vygradovalo sázkou. A jelikož byl z nich jediný právník, slíbil svědčit pro zúčastněné strany a vzít hotovost do úschovy, dokud se nerozhodne o výsledku.

Když Enzo dorazil, byly skoro všechny stolky pod trikolórovou markýzou kavárny Le Bonaparte obsazené. Pařížané i turisté si rovnou měrou vychutnávali kavářenskou kulturu, která byla pro město tak příznačná. Seděli u stolků v řadách, upíjeli své nápoje a pozorovali nekonečný příliv a odliv lidí na place Saint-Germain-des-Prés. Už se skoro setmělo a proti indigové obloze se rýsovalo ostře nasvícené nazlátlé kamenné zdivo starodávného kostela Saint-Germain. Enzo se usadil ke stolku v rohu pod nápis „zákaz vstupu“ a objednal si brandy. Zkontroloval čas. Desátá už minula, takže jde pozdě. Napadlo ho,

že Raffin už tu možná byl a stihl zase odejít. Enzo novináři radil, že ho pozná podle vlasů svázaných do ohonu, v nichž se od levého spánku táhne bílý pramen. Nikdy nepřemýšlel o tom, jak ho vnímají ostatní. Nosíval volné kalhoty s kapsami, bílé sportovní tenisky a k nim celou sbírku košil bez límečku, které většinou nechával volně viset přes kalhoty. A pak samozřejmě obligátní plátěnou tašku přes rameno. Když si z něj Sophie dělávala láskyplnou legraci, s oblibou mu říkávala „ty můj hipíku“. A právě tak nejspíš působil i na ostatní. Byl ale zároveň urostlý a v kondici se udržoval jízdou na kole, takže v davu spíš vyčníval. Věděl, že ženám připadá atraktivní, ale po vztahu s Pascale se navazování nových známostí vždy vyhýbal.

Ve čtvrt na jedenáct a pět minut už měl dopito a uvažoval, jestli odejít. Sáhł do kapsy pro peníze, když tu si všiml, že nad ním kdosi stojí. Vzhlédl a spatřil štíhlého muže s delšími hnědými vlasy sčesanými dozadu k vyhrnutému límečku bílé košile. Přes rameno si ležérně nesl letní sako a kalhoty s perfektně nažehlenými puky, stažené páskem kolem úzkého pasu, se mu v duchu poslední módy řasily kolem naleštěných italských střeviců z černé kůže. Špičkami dlouhých prstů držel cigaretu. Naposledy z ní potáhl a odhodil ji na dlažbu ulice. Ruka, která ještě před chvílí držela nedopalek, se napřáhla kENZovi. „Roger Raffin,“ představil se. „Omlouvám se, že jdu pozdě.“

„Nic se neděje,“ odpověděl Enzo a chopil se nabízené pralice. Překvapovala ho ta uvolněná atmosféra.

Raffin usedl na volnou židli a jako *vrai Parisien* s rutinní nonšalancí přivolal číšníka v černé zástěře a bílé košili, který se téměř okamžitě zhmotnil u jejich stolu. „Skleničku Pouilly Fumé.“ Ukázal bradou naENZovu skleničku. „Koňak, nemýlím-li se?“

Čekali na své nápoje a Raffin si zapálil další cigaretu. „Našel jsem si o vás pár věcí na internetu, monsieur. Uvádí se tam, že

jste profesorem biologie na univerzitě Paula Sabatiera v Toulouse. Máme se my dva vůbec o čem bavit?“

„Pracoval jsem u *police scientifique* ve Skotsku. Ale už je to dávno, co nepůsobím v praxi. Tehdy internet ještě ani nexistoval.“

„Tak co vás vede k přesvědčení, že se můžete v dnešní době k čemukoli vyjadřovat?“

„Školil jsem se ve forenzní biologii, monsieur Raffine. Sedm let u strathclydské policie v Glasgow, dva poslední roky šéf biologů. Řešili jsme vše od interpretace krevních stop na místech závažných zločinů po analýzu vlasů a vláken. Podílel jsem se na začátcích budování databáze DNA, interpretaci poškození oděvů i na detailním zkoumání míst činu. A málem bych zapomněl. Jsem jeden z celkově čtyř lidí ve Spojeném království, kteří se jako jediní vyškolili k vykonávání funkce takzvaného forenzního biologa podle Byfordovy zprávy, což ze mě dělá i experta na analýzu závažných sériových zločinů.“

„*Dělalo*, monsieur Macleode. Svět se mění.“

„Udržoval jsem si v oboru povědomí o veškerém posledním vývoji.“

„Tak proč jste v něm nezůstal?“

„Z osobních důvodů.“

Raffin si Enza měřil zkoumavým pohledem pozoruhodně bleďých zelených očí. Mohlo mu být nanejvýš pětatřicet šestatřicet let, měl hedvábně hladce vyhlížející opálenou pleť a bleďé rty. Ostrý úzký nos možná vystupoval z obličeje příliš výrazně, ale přesto to byl pohledný mladý muž. Číšník jim přinesl objednané nápoje. Raffin si vzdychl a elegantně usrkl z orosené sklenky. „Proč bych na tom měl spolupracovat právě s vámi?“

Enzo si přiložil sklenici ke rtům, naklonil ji a ucítil, jak se mu její obsah propaluje hrdlem až k žaludku. Zmocnilo se ho lehkovážné furiantství a potřeba najít něco, čím by zaplnil

prázdné místo ve svém životě. Připadalo mu lepší, když se v téhle fázi o sázce ještě zmiňovat nebude. „Protože zjistím, co se stalo s Jacquesem Gaillardem,“ odpověděl. „S vaší pomocí, nebo bez ní.“

III.

Raffin bydlel v prvním patře v rue du Tournon nad dvěma uměleckými galeriemi. Od nasvícené nádhery budovy Senátu, sídla horní komory francouzského Parlamentu, ho dělilo sto metrů. Na konci dlouhé úzké ulice vedoucí opačným směrem až na boulevard Saint-Germain a ještě dál až k Seině se zvedala jeho kopule podpíraná dvěma patry klasicistních sloupů.

Raffin natukal vstupní kód a opřel se do masivních zelených dveří. Zhouply se do dlážděného průchodu, z něhož se vynořili na dvorku ve tvaru písmene L, jemuž dominoval urostlý kaštan. V otevřených oknech se svítilo a do bytů vyhrátých po dlouhém parném dni proudil chladnější vzduch. Nesl se odtud hovor i smích lidí, kteří ještě seděli u večeře. Někde hrál kdosi na piano; nejistý pokus o Chopina.

„Budu chtít záruku výlučnosti,“ prohlásil Raffin. „Výsledky vašeho pátrání nebude smět publikovat nikdo jiný. Právo na uveřejnění budu mít jediné já. Možná bychom to měli mít písemně.“

„Jak chcete,“ souhlasil lhostejně Enzo.

Raffin otevřel poloprosklené dveře a oba muži se vydali po dřevěném schodišti obtácejícím úzkou výtahovou šachtu. Raffin se v kavárně Le Bonaparte okamžitě rozhodl. Jediným lokem vyprázdnil svou sklenici Pouilly Fumé a vstal. „Tak dobře, dáme se do toho. Mám haldy poznámek ze svých rešerší. V knize jsem využil jen zlomek. Pojdte, zajdeme ke mně a můžete si je hned odnést.“ Už byl v půli cesty přes ulici, když

se zastavil a obrátil se k Enzovi, skoro jako by si teprve teď vzpomněl. „A to pití můžete zaplatit vy.“

Došli do prvního patra a Raffin zašátral v kapse po klíčích. Otevřel vchodové dveře do čtvercové předsíně. Žaluziemi dovnitř v dlouhých úzkých paprscích pronikalo bledé světlo poličních lamp na dvoře.

Enzo okamžitě vycítil novinářovo napětí. „Co se děje?“ zeptal se.

Raffin ho umlčel rychle zdviženou rukou. Dvoukřídlé dveře předsíně byly otevřené do tmy obývacího pokoje. Podlahová prkna za nimi ozařovalo žluté světlo z pootevřených zrcadlových dveří ložnice. Za nimi bylo slyšet pohyb. Světlem přešel stín a Raffin ztuhl napětím.

„*Cambrioleurs*,“ zašeptal. Lupiči. Opatrně odložil kabát přes zadní opěrku židle a obrátil se ke knihovně sahající až ke stropu. Z jedné z nižších polic vybral velkoformátovou encyklopedii v těžkých deskách. Oběma rukama ji svíral nad hlavou a vydal se do obývacího pokoje. Enzo ho následoval. V duchu si říkal, že novinář působí poněkud komicky. *Dějiny světa E až F* se jako zbraň jevíly dost nevhodné. Mácháním encyklopedií nad hlavou mohl zloděje spíš k smrti vyděsit než mu způsobit nějakou fyzickou újmu.

Dveře ložnice se náhle rozevřely a místnost zaplavila záře žárovky. Raffin ztuhl uprostřed kroku s *Dějiny světa* v bojové pohotovosti. Ve dveřích stála žena a užasle na ně zírala. Vysokou postavu halily černé šaty s poměrně odvážným výstřihem, bez rukávů a našasené v pase. Na ramena a kolem tváří padaly bohaté černé vlny protkané stříbrem. Pleť měla čistou, lehce opálenou a velké černé oči se na ně vyděšeně dívaly. Enzovi prolétlo hlavou, že krásnější ženu už dlouho neviděl.

Zvedla pohled ke knize nad Raffinovou hlavou. „Prosím tě, Rogere. Dej to pryč. Historie nikdy nebyla tvoje parketa.“